

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **P. D. T.**, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 5. února 2013 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Podle § 169 odst. 1 písm. e) tohoto zákona má správní orgán povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Žalovaný tuto lhůtu nedodržel, žalobce proto dne 16. června 2014 podal podnět na vydání opatření proti nečinnosti ke Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců („Komise“). Žalovaný dne 7. června 2014 vydal usnesení o přerušení řízení s odůvodněním, že v průběhu řízení o žádosti bylo s žalobcem zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného podnikání spáchaného ve spolupachatelství. Komise proto dne 1. července 2014 vydala opatření proti nečinnosti, kterým žalobci částečně vyhověla v tom směru, že uložila žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy odpadne překážka, pro kterou je řízení přerušeno.

Žalobce s přerušením řízení nesouhlasí, a podává proto žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou odůvodňuje následovně:

Žalovaný přerušil řízení účelově, v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť mnohonásobně překročil zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí a řízení je přerušeno na neznámou dobu. Usnesení o přerušení řízení datované dnem 7. června 2014 navíc žalovaný doručil předchozí zástupkyni žalobce dne 23. června 2014, tedy až po podání podnětu k vydání opatření proti nečinnosti žalovaného. Dle žalobce tak učinil výhradně z toho důvodu, aby nemusel žádosti vyhovět. V replice žalobce dodává, že k datu podání žaloby bylo trestní řízení toliko ve stadiu zahájení trestního stíhání; není tedy zřejmé, zda a kdy bude podána obžaloba a kdy bude vynesena pravomocný rozsudek. Nadto odkazuje na aplikační praxi žalovaného, který k přerušení řízení obecně přistupuje až v okamžiku, kdy byla podána obžaloba proti žadateli, a to právě proto, aby řízení nemuselo být přerušováno na přehnaně dlouhou dobu.

Žalobce dále zdůrazňuje, že podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců splňoval ke dni přerušení řízení a žalovaný měl při rozhodnutí vycházet z tohoto skutkového stavu. Žalobce argumentuje příslušnými normami správního řádu, podle nichž správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce (...) a správní orgán si může sám učinit úsudek o předběžné otázce, kromě otázky, zda byl spáchán trestný čin (...) Žalovaný měl ovšem povinnost v řízení respektovat právní normy vyšší právní síly, než je zákon o pobytu cizinců a správní řád. V tomto smyslu žalobce odkazuje na čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který zní: „Každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena.“ Probíhající trestní řízení tedy v daném případě nelze považovat za předběžnou otázku, neboť žalovaný je povinen respektovat presumpci nevinu a vycházet z aktuálního výpisu z evidence Rejstříku trestů.

Žalobce vyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu příslušné právní předpisy umožňují, domáhá se proto žalobou, aby soud přezkoumal důvodnost přerušení řízení (v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. ledna 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46) a uložil žalovanému povinnost vydat předmětné rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve věci žalobce nebyl nečinný a v jeho postupu nelze shledat ani nepřipustné či neodůvodněné průtahy. Žalobce podal žádost dne 5. února 2013, žalovaný mu ve stejný den zaslal výzvu k odstranění vad žádosti a usnesením rozhodl o přerušení řízení. Dne 29. ledna 2014 žalovaný zaslal žalobci další výzvu k odstranění vad žádosti a vyzval jej, aby ve lhůtě 14 dnů doložil doklad prokazující příjem cizince, a usnesením z téhož dne rozhodl o přerušení řízení. Dne 7. června 2014 žalovaný vydal v pořadí třetí usnesení, kterým předmětné správní řízení přerušil do doby pravomocného rozhodnutí o trestním stíhání vedeném proti žalobci. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal. Komise jakožto odvolací orgán neshledala odvolání důvodným a napadené usnesení potvrdila; v odůvodnění poukázala především na trestní stíhání vedené proti žalobci, které je nutno považovat za předběžnou otázku odůvodňující přerušení řízení.

Žaloba není důvodná.

Úvodem soud připomíná, že podle § 81 odst. 1 soudního řádu správního (s. ř. s.) v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Zároveň v souladu s judikaturou (č. 2785/2013 Sb. NSS) se soud nevěnuje činnosti žalovaného, která předchází opatření proti nečinnosti, ale zkoumá pouze to, zda byl žalovaný nečinný i po datu vydání tohoto opatření.

Komise ve věci žalobce vydala opatření proti nečinnosti dne 1. července 2014, tedy v době, kdy bylo řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přerušeno. Komise tímto opatřením uložila žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy odpadne překážka, pro kterou je řízení přerušeno. Přípisem ze dne 25. dubna 2016 žalovaný sdělil, že ve věci trestního stíhání proti žalobci dosud nebyl vydán pravomocný rozsudek. Vzhledem k tomu, že překážka pokračování v řízení stále trvá a soudu s ohledem na výše citovanou judikaturu nepřísluší posuzovat jednání žalovaného před datem vydání opatření Komise, postup žalovaného v tomto smyslu nelze označit za nezákonný.

Výše uvedené ovšem platí pouze za předpokladu, že žalovaný přerušil řízení důvodně. Soud proto přezkoumal v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. ledna 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46, důvodnost přerušení řízení, resp. zabýval se otázkou, zda lze považovat trestní stíhání vedené proti žalobci za předběžnou otázku, která je legitimním důvodem přerušení správního řízení.

Jednou z podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je trestní zachovalost cizince. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně vybraná ustanovení tohoto zákona týkající se víza k pobytu nad 90 dnů. Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud je shledán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 zákona o pobytu cizinců (§ 35 odst. 3 téhož zákona). Jedním z důvodů pro zrušení platnosti víza nad 90 dnů je skutečnost, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Zároveň podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum (s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu), jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců. Za trestně zachovalého se podle zmiňovaného ustanovení považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.

Otázku přerušení řízení pak upravuje správní řád, který ve svém § 64 odst. 1 písm. c) stanoví, že „*správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce...*“. Podle § 57 odst. 1 písm. c) „*jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu*“. Správní řád v § 57 odst. 2 stanoví, že „*probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce... postupuje správní orgán podle § 64*“.

Z výše uvedeného vyplývá, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, a dále že otázka, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, je předběžnou otázkou, o které si správní orgán nemůže učinit úsudek sám. V nyní posuzované věci žalovaný přerušil řízení z důvodu probíhajícího trestního řízení s žalobcem. Trestní řízení jako celek je nutno považovat za řízení o předběžné otázce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. září 2012, čj. 8 Ans 8/2012-50), neboť pouze z něj může vzejít závěr o tom, zda se žalobce dopustil trestného činu či nikoli. To pak bude mít vliv na žalobcovu trestní zachovalost a na to, zda mu vůbec může být prodloužena platnost povolení

k pobytu. Žalovaný tedy při přerušení řízení ve věci prodloužení pobytového titulu z důvodu probíhajícího trestního řízení plně respektoval příslušné právní předpisy.

Tato interpretace navíc dbá i na hospodárnost a efektivnost správního rozhodování, neboť se jeví jako nadbytečné přiznávat cizinci oprávnění k pobytu na území České republiky, když není jisté, zda následně nebude zrušeno. Ani případná správní praxe, při které by docházelo k průtahům ve správním řízení o prodloužení povolení k pobytu, nemůže vést soud k opačnému posouzení této otázky (takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. ledna 2014, čj. 7 Ans 6/2013-30). Uvedené platí tím spíše, že podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci svědčí fikce platnosti povolení k pobytu do doby vydání pravomocného rozhodnutí o žádosti.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; soud neshledal, že by byl žalovaný v řízení o žádosti žalobce nečinný, neboť toto řízení dříve důvodně přerušil, a soud proto žalobu zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková